

Това като издума впуска ся връхъ него. Татарче-то скокна отъ коня долу, гръмва на Петра, нъ коршумъ-тъ не сполучи право; той ся заби и мина прѣзъ Василевъ-тъ кѣлкъ. Той охна, бѣдний и ся уплаши като получи тѣй нечаянно ударъ... очи-тъ му почернѣхъ... нъ сега той вечъ да ранива на смърть, не ся бой защо-то и той умираше.... Още една жертва пада подъ неговы-тъ безсилны крака. Още двама има и тогыва... нъ той ся на-ранява отъ страны; силы-тъ го Оставятъ.... едва той отблѣсква и отбѣгва отъ два смъртни ножеве. Петръ ся биеше храбро, нъ и младо-то Татарче не ся отстѣпваше.

Василь позна, че скоро не ще има помощъ, а отъ минутъ на минутъ-тъ повечъ падаше.

— Петре, брате! извика той отчаянно, що правишь още, азъ отивамъ, ные загинахме, Петре!

Този страшенъ выкъ, грозно примина прѣзъ сърдце-то на Васильовъ-тъ булкъ; тя трѣпна изведиъжъ, трѣпна и ся истъргна отъ рѣцѣ-тъ на Татаркыни-тъ; тя безъ страхъ върви да отърве мѣжа си; измичя единъ ножъ отъ ранены-тъ Татары, кои ся готвѣхъ пакъ да станѣтъ на бой, и.... още помощъ; гласъ : Василе ! дрыще, ся вдѣхна имъ новъ силъ и тѣ познахъ че сѣ спасени.